

Naujas ir senas būdas draugauti

Mūsų agresyvioje ir konkuruojančioje visuomenėje jau seniai pranykęs svečio įvaizdis. Senoje kultūroje niekas nesigilino, ar svečias geras, ar blogas: jį priimdavo ir tiek. Kol jis viešėjo, niekas neturėjo teisės jo užgauti, sužeisti, užmušti – panaudojant prieš jį smurtą. Svečias buvo keliaujantis asmuo, laikinai pasitraukęs iš savo gyvenamosios teritorijos – taigi niekieno neginamas, vienišas, palikęs savo namus ir artimuosius, reikalingas pagalbos ir kitų svetingumo. Iš esmės, svečias, prašydamas būti priimtas tų, kurie gyvena savo krašte, sulaužo tam tikrą nusistovėjusią tvarką. Tas, kuris priima svečią, turi kažką pakeisti savo gyvenime: parodyti svetingumą, patarnauti, apginti. Taigi svetingumas atveria duris iš savanaudiškumo į tarnystę, atvirumą, galimybę rizikuoti. Iš egoizmo tampama altruistu. Šiandienai, mums irgi tinka šis senosios kultūros paprotys: jei norime būti kito draugas, turime suvokti ir priimti jį kaip svečią. Mylint pasitarnauti jam. Tokia meilė nesiekiamo pasirodyti išoriniu blizgesiu, o sąmoningai atiduodame dovanai. Tokioje draugystėje išgyvename sąlygą – susitaikyti, atleisti. Atleidžiame – ne neigdami, ne pamiršdami ir ne užmerkdami akis prieš padarytą blogį, bet paklausdami savęs, kodėl kitas asmuo taip pasielgė? Tokiu būdu tampame įgalūs suprasti tarpusavio santykius. Šventosios Dvasios veikime, pasirinkę atleisti, pajėgiame būti išlaisvinti nuo savo vertės prieš kitą, nuo noro siekti kitą laikyti po padu ar žeminti jį bei sukelti jam kaltės jausmą. Būti draugais reiškia suprasti kitą, jo giliausias priežastis, dėl kurių jis įskaudino mane. Tai labai sunku, bet įmanoma ir apsimoka, nes atleidimu įžengiame į laisvę.

Tam, kad galėtume teisingai gyventi draugystę, privalome įsisaugoti savo asmens vertę. Ji neatsiranda atsitiktinai ar iš Dievo malonės. Savo asmens vertės negalime pasiekti vieni patys, vien savo vidinėmis jėgomis. Tai vyksta bendraujant su kitais: pirmiausia su tėvais, su Dievu, su kitais žmonėmis. Draugauti mokomės nuo gimimo. Visuomenė, kurioje gyvename šiandieną mūsų neišmoko būti draugais. Atvirkščiai, moko ir skatina konkurenciją, dominavimą, savininkiškumą, agresyvumą ir teigia, kad tie, kurie taip gyvena, yra vertingi, teisūs, gerbtini, jais reikia žavėtis. Juos laiko laimėtojais. O tas, kuris moka draugauti, mylėti, yra sąmoningas ir dvasingas, laikomas naiviu, kvailu teoretiku. Tokio neverta gerbti, juo labiau sekti jo pavyzdžiu. Kad turėtume draugų, pirmiausia reikia mums išmokti būti draugais. Pasiryžkime augti sąmoningume. Priimkime sprendimą nepasilikti pasitenkinime savimi prisitaikant prie visuomenėje priimtų gyvenimo stereotipų, prie paviršutiniškumo. Neapsimeskime, kad draugaujant su kitu, pirmiausia su Dievu, galime tikėtis lengvų patogių atsakymų bei sprendimų. Atvirkščiai: šioje draugystėje privalome ieškoti asmeniškų ir tikrų atsakymų, neslepiančių, kad esame silpni ar pasimetę. Nes tikroje draugystėje gyvename visapusišką pasitikėjimą ir tarpusavio sutarimą, kurio būtina dalimi tampa ir skausmas: išsiskyrimo, keitimosi, naujo, gilesnio sąmoningumo gimimo. Taigi suprantame, kad įsigilinti į save yra nelengva. Įžengti į savo „aš“ gelmę skausminga, ypač jausmų srityje, kur „įpainiota“ širdis ir emocijos. Pasirinkimai su jausmų pasauliu, yra ypač skausmingi ir sunkūs, nes sugrąžina mus į praeitį, į vaikystę, paauglystę, kai jautėmės vieniši, silpni, pažeidžiami, reikalingi rūpesčio ir meilės. Kai norėjome

būti išklaudyti ir priimti. Kai mums reikėjo Tikros draugystės. Dėl šių priežasčių, net ir būdami suaugę, jausmų srityje renkames tai, kas mus apsaugotų nuo rizikos, kančios, praradimo, vienatvės. Sustokime ir liaukimės save apgaudinėję. Pamėginkime draugystę suprasti kaip gyvenimą, o ne kaip kovą už būvį. Nebijokime susitikti akis į akį su savo poreikiais ir baimėmis. Vis vien nuo jų nepabėgsime. Geriau įžvelkime teigiamą jų pusę: priimkime savo baimes, kančią, poreikius kaip vienintelį būdą geriau pažinti save ir pasaulį. Ir, kad taip gyvensime, kol būsim gyvi. Mūsų laiko kultūra moko mus, kad neverta susitaikyti su kančia, nerimu, skausmu. Taip, pasyviai likti tokioje būsenoje neprotinga. Tačiau, kiekvienas žmogus gyvenime patyrė, patiria ir patirs sunkių akimirų, skausmo ir nevilties. Ir tai mums duota galimybė bendradarbiauti su Dievu, leidžiantis Jam mus išlaisvinti nuo savęs pačių, auginti sąmoningume ir tokiu būdu mūsų nesėkmę perkeisti į Jo sėkmę. Mums tai sunku, nes mus įtakoja bendravimas su kitais, kuriame dažniau girdime, kaip yra su pasididžiavimu sakoma, kad jie niekada nekenėjo, niekada nepralaimėjo, jie viską pakelia, nes turi „storą skūrą“. Būkime tiesoje, kad bendraudami su tokiais žmonėmis pradedame galvoti, kad „oi, ar tik nesikalbu su mirusiais žmonėmis, kurie niekada ir negyveno? „ Normalu, kad kai gyvename patiriame nesėkmes, pralaimėjimus, skausmą, nuolat turime rizikuoti savimi ir bandyti viską iš naujo. Tai yra normalus gyvenimas. Bandyti iš naujo draugauti nemanipuliuojant kitu. *Juk mums sunkiausia yra ne valdyti kito.*

Atėjo metas įvardyti, tai kas yra tie stiprieji? Tai tie, kurie sugeba išverti pralaimėjimus, praradimus, kančią, kurie ieško, peržengia nustatytas ribas, renkasi nežinojimą vietoj žinojimo, kurie nebijo pralaimėti ar būti sutriuškinti. *Taigi išdrįskime liudyti, kad klaidos, pralaimėjimai, mums reiškia jog išdrįsau bandyti, išdrįsau būti savimi.* Bet kai suklystame, kai ima kamuoti silpnumo, bejėgiškumo jausmas, svarbu nesijausti ligoniais ar priėjusiais liepto galą. Ar tikime, kad mumyse slypi begalybė, dieviška jėga? Draugystėje geriau pažįstame save, nesigėdijame savo trūkumų, ieškome per silpnumą ir klaidas stiprybės. Ar mes krikščionys sugebame taip draugauti? Kokią draugystę patiri tu? Ir koku draugu esi pats kitam?

Pripažinkime, kad mūsų visuomenėje ir bendruomenėse, esame įtikinėjami, jog esame vienodi kaip vandens lašai ir priklausomi nuo aplinkybių. Mes išmokome elgtis vieni su kitais lyg su abonentiniais numeriais, beveidžiais vartotojais. Ar išdrįsime apsiginti ir apginti kitą, nesileisdami ir neleisdami, žmogaus - kaip Dievo vaiko išskirtinumą, paversti masės dalimi, serijinės gamybos produktu, negyvu trafaretu? Ar tikime, kad Dievas kiekvienam savo vaikui įdėjo asmenišką, tik jam vienam būdingą sąmoningumą? Tikėkime, kad kiekvienas esame autentiškas kūrinys, o ne kažkieno kopija.

Kiekvieno mūsų prigimtyje egzistuoja įgimtas tik man būdingas branduolys, kuris išskiria mus iš kitų. Visi jį turime. Viešpats trokšta šitą branduolį mumyse išskleisti visuose gyvenimo srityse. Deja, daugelis to nežinome ir ramiai sau gyvename. Tikra draugystė padeda mums tai atrasti ir išskleisti savo asmens unikalumą ir nepakartojamumą. Jei norime tapti asmeniu, privalome kovoti su viskuo, kas bando mus suniveluoti, užprogramuoti, suvienodinti, atimti mūsų originalumą. Turime kovoti ir su jėgomis, kurios veikia ir mūsų pačių viduje, skatindamos likti pasyviems, paklusti kitų nurodinėjimams, kovokime su išoriniais veiksniais, kurie beatodairiškai stengiasi paversti mus marionetėmis. Leiskime Jėzui atskleisti mūsų autentiškus, išskirtinius bruožus ir mumyse glūdintį kūrybingumą. Tam mums reikia daug drąsos. Nes turime leisti į savo

vidinio pasaulio gelmes ir gerai save pažinti, nenaudojant jokių „filtrų“, neieškant alibi ar pasiteisinimų. Taip pat būtina pripažinti savo silpnumus . Tai kelia mums ne saugumą, nes nežinome, kas mūsų laukia. Bet tam, kad pilnavertiškai gyventume, reikia prakalbinti savo širdį, neužtenka priversti tik galvoti. Šventosios Dvasios malonėje išvalykime savo vidų ir įsiklausykime į vidinį savo balsą, širdį, sielą. Gyvenkime savo vidinį ritmą ir nepulkime jo derinti prie pasaulio ritmo. Bet, taip gyvendami aplinkiniams atrodome keistuoliais. Nes nesileidžiame aplinkai mus valdyti, akiai nepaklūstame taisyklėms, aplinkos stereotipams – neigiantiems asmens asmeniškumą, kuris išsiskleidžia Dievo paveiklo atspindėjime. Tai atveria naujus kelius. Jei gyvename ne tik galva, bet ir širdimi, rizikuojame būti išjuokti, atstumti, nubausti. „Mylėk kitus kaip save patį“. Pirmiausia įžvelkime savo pačių ir kitų unikalumą ir Dievo vaiko visuminį veidą. Kas nemoka užjausti kito dėl jo silpnumo, bet pabrėžia jo trūkumus tam, kad jį užgautų, apkaltintų ar nubaustų, nesuvokia ir pats savęs, savo trapumo. Baimingi, kurti kitiems žmonės projektuoja į kitus tai, ką patys turi, bet ko nenori pripažinti bei yra *įsitikinę iliuzija, jog* „visą tai jau esu įveikęs.“

Ar sutinkate, kad kiekvieno gyvenimas yra ištisinė mirčių ir prisikėlimų seka, tai yra perėjimas iš vienos būklės į kitą? Įžvelkime, kad kiekviename gyvenimo etape slypi kaitos ir vystymosi galimybės. Kurios kviečia mus liautis neigiamai save įsivaizduoti arba perdėtai teigiamai.

Esame laisvi. Laisvi gyventi, laisvi mirti. Esame tokie , kokie nusprendėme tapti. Esame laisvi ieškoti ir atrasti savo tapatumą Dieve, kaip šv. *Augustinas sako: „Sukūrei mus, Viešpatie, dėl savęs ir nenurims mūsų širdis, kol neras atilsio tavyje“* . Arba savo savastį patiems sukurti . Esame laisvi sąmoningai apsispręsti.

Ar noriu ieškoti ir atrasti savo tapatumą Dieve?